

НЕБЕСНИ КАМЪНЕ.

лънцето отдавна залъзе, почна да се мръква. Връщахъ се отъ далечна разходка. На пътя ме настигаха весели работници, които се прибираха отъ кърска работа. Небето бѣше ясно като огледало. По него трепкаха безброй звѣзди и звѣздички. Тѣхната свѣтлина сѣкашъ отслабна, щомъ изкочи на изтокъ царя на звѣздитѣ мѣсецътъ.

Азъ вървѣхъ бавно-бавно, за да гледамъ хубоститѣ на една лунна нощъ. Изведнажъ всрѣдъ неподвижнитѣ звѣзди изхвъркна една свѣтла точка, понесе своето пламъче къмъ земята, описа една огнена крива линия и слѣдъ малко изчезна нѣкъдѣ далечъ отъ мене.

— Звѣзда, звѣзда падна отъ небето! обади се единъ познатъ гласъ задъ гърба ми. Азъ се обърнахъ назадъ. Подирѣ ми идѣха една група селяни—всички познати.

— Туй показва, рече другъ гласъ че една човѣшка душа отива на небето. Слушалъ съмъ да казватъ, че всѣки човѣкъ си има по една звѣзда на небето. Щомъ човѣкъ умрѣ, звѣздата му пада на земята. И така си е! Колко такива звѣзди падаха едно врѣме въ Сръбско-Българската война, когато прѣвземахме Пиротъ! То бѣше истински дѣждъ отъ звѣзди, ама и много свѣтъ падна тогава, брей!